

ΤΑΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΙΑΙΔΣ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

Η Λυσιλ, όταν δέχθηκε να πάη στο ραντεβού που της ζήτησε ο Πάλ, δεν φάνηρε στο φίλο της πως ήταν παντρεμένη.

Ο Πάλ την παρακολουθούσε μιά δολοκλήρη βδομάδα, μόλις εκείνη έβγαινε από το σπίτι της. "Ω! μη φαντασθήτε ότι συνήθιζε να παίρνει τις γυναικές από πίσω, στο δρόμο! Μά όταν αντίκρισε τη Λυσιλ για πρώτη φορά, σε μιά κεντρική λεωφόρο, κατάλαθε άμέσως πως αυτή ήταν η γυναίκα που ζητούσε τόσον καιρό, η γυναίκα που θα μπορούσε να συγκινήσει την καρδιά και τις αισθήσεις του. Πρέπει, μάλιστα, να σάς πληροφορήσουμε ότι ο Πάλ έψαχνε την εποχή εκείνη να βρή τη γυναίκα που θα έκανε συντροφίσα της ζωής του. Είχε κουραστή πέρα από τη ζωή—κι' η μεγαλύτερη επιθυμία του ήταν ν' ανακαλύψη, μέσα στο πολυκόσμο και πολυθρόβο Παρίσι, μιά γλυκειά και ήρεμη γυναίκα, ικανή να του θερμάνη την καρδιά και να του δημιουργήη μιά οικογενειακή εστία.

Και τη γυναίκα αυτήν πίστεψε ότι την βρήκε στο πρόσωπο της Λυσιλ.

Μιά δολοκλήρη βδομάδα την παρακολουθούσα από μακριά—όσοι, ένα απόγευμα, τον πλησίασε πρώτη εκείνη και του έπτε, λίγο κνευρισμένη:

—Αν έχετε να μου πητε τίποτα κύριε, σάς παρακαλώ να μου το πητε μιά ώρα άρχιτερα! "Άλλως καλά θα κάνετε να μη τρέχετε από πίσω μου...

Ο Πάλ της ζήτησε συγγνώμη, με μασημένα λόγια, και ύστερα την παρακάλεσε να του επιτρέψη να την συνοδεύη λίγο. "Εκείνη δέν του έφερε καμιά αντίρρηση... Περπάτησαν λίγη ώρα μαζί. Ο Πάλ βρήκε, στο διάστημα αυτό, την ευκαιρία να πη στη νεαρά γυναίκα ότι του ελγε κάνει έξαιρετική εντύπωση και ότι θα ήθελε πολύ να την γνωρίση καλύτερα... "Εκείνη, διαρκώς χαμογελοδσε... "Άλλ' όταν έφτασε η στιγμή να χωρισθουνε και όταν εκείνος της ζήτησε ραντεβού για την επομένη, η Λυσιλ τοδ άποκρίθηκε χωρίς τον παραμικρό διασταμό:

—Σύμφωνοι!

"Υστερ' από δεκαπέντε μέρες, η Λυσιλ δέχτηκε να επισκεφθη τον Πάλ στο δωμάτιό του...

Ο Πάλ ήταν τώρα ο πιδ εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου...

Κι' εκείνο το απόγευμα ενώ έσφιγγε με πάθος τη Λυσιλ στην αγκαλιά του, της έπτε ξαφνικά:

—Ξέρεις κάτι, αγαπημένη μου;

—Τι;

—Όταν γνωριστούμε καλύτερα, θα παντρευτούμε!

Η Λυσιλ έρωγισε να γελά.

—Γιατί γελάς; την ρώτησε ο Πάλ, πειραγμένος λιγάκι.

—Γελάω... γιατί είμαι παντρεμένη! τοδ άποκρίθηκε κελνή.

Ο Πάλ κατσούφιασε.

—Κρίμα! ψιθόρισε.

—Γιατί κρίμα; ... Μήπως ή λεπτο-

μέρεια αυτή θα μ' έμποδιζη να σ' αγαπώ; ...

—Δέν έννωδ αυτό... "Ωστόσο...

—Γιατί δέν συνεχίζεις;

—"Άκουσε, Λυσιλ, έπτε τότε ο Πάλ. Μου κάνει κακό ή σκέψη ότι είμαι ο φίλος μιάς παντρεμένης γυναίκας... "Ω! μη φαντασθής ότι φοβάμαι τις συνέπειες... Θά ήθελα, μονάχα, να είσαι ελεύθερη για να σε παντρευτώ, να σε κάνω δική μου "Ένωπιον Θεού και ανθρώπων", όπως λένε... Σ' αγαπώ, Λυσιλ, και καταλαβαίνω ότι με σένα μινάχα μπορώ να ζήσω εύτυχισμένος...

—Δέν πρέπει να κακοκαρδίζεσαι τόσο, έπειδή είμαι παντρεμένη! τοδ άποκρίθηκε ή Λυσιλ.

Ο Πάλ δέν της έπτε τίποτα.

—Γιατί δέν μιλάς; τόν ρώτησε τέλος ή φίλη του.

—Συλλογίζομαι ότι ανήκεις σ' έναν άλλον...

—Μά τόν άλλον αυτόν δέν τόν αγαπώ όπως αγαπώ εσένα!

Και ή Λυσιλ, λέγοντας τά λόγια αυτά, φίλησε τόν Πάλ στο στόμα.

"Εκείνος, όμως, δέν φάνηκε ότι κατάλαθε την άπελπισμένη θερμότητα του φιλιού της. "Εμεινε άρκετη ώρα σιωπηλός, βυθισμένος σε σκέψεις. Και ύστερα έπτε στη Λυσιλ:

—"Αν, όμως, δούμε άργότερα ότι οι χαρακτήρες μας συμφωνούν, φαντάζομαι ότι θα μπορούσα να πης στον άντρα σου δη την αλήθεια και να τόν παρακαλέσης να σου δώση την έλευθερία σου...

—Και τι θα γίνη ύστερα;

—"Απλούστατα, θα τόν χωρίσης και θα παντρευθης έμένα!...

Η Λυσιλ κούνησε το χαριτωμένο της κεφαλάκι.

—Έινε τάχα τόσο μεγάλη ανάγκη να παντρευτούμε; ρώτησε.

—Ναι! άποκρίθηκε με πάθος ο Πάλ. Θέλω να σ' έχω δολοκλήρη δική μου—μονάχα εγώ...

—Αυτό δέν θα μπορούσε να τό κάνω ποτέ! ψιθόρισε ή Λυσιλ. Γιατί πρέπει να ξέρης ότι κατά βάθος συμπαθώ τόν άντρα μου. Έινε τόσο ήσυχος, τόσο καλός, τόσο ταπεινός... Δέν διαφέρο διλόδο από ένα παιδί! "Α! δέν βασταίει ή καρδιά μου να τοδ κάνω κακό!

Ο Πάλ κατάλαθε την παράξενη ψυχολογική κατάσταση της φίλης του... Και το θεώρησε περιττόν να έπιμένη περισσότερο. "Ωστόσο, εξακολουθούσε να βλέπη τακτικά τη Λυσιλ, έπειδή την αγαπούσε προανωματικά και δέν μπορούσε να την άποναρισθη. Κάπου-κάπου την ρωτούσε:

—Δέν ύπάγοιγε. λοιπόν, κανέναν τρόπο να ζήσουμε παντοτεινά μαζί, χωρίς να κρυβώμαστε από τόν κόσμο;

Η Λυσιλ άνασήκωσε τούς ώμους της.

—Μήπως δέν είναι και τώρα εύτυχιμένος; τοδ άπαυτοδσε. Γιατί θέλεις σώνει και καλά να δηλητηριά-

ουσε τη ζωή του Αιμίλιου, του άντρός μου; Δεν λέω βέβαια πως αν μάθαινε τις σχέσεις μας θα πέθαινε από το κακό μου, μά εινε προτιμότερο ν' αφήσουμε τά πράγματα να τραθηξουν το δρόμο τους...

 'Ο Πώλ σκέφτηκε πολύ τη φράση της φίλης του: «Δεν λέω βέβαια πως αν ο Αιμίλιος μάθαινε τις σχέσεις μας θα πέθαινε από το κακό μου...» Καί ύστερ' από πολλούς διαταγμούς, κατέστρωσε το σχέδιό του: "Έκαστε κι' Έγραψε στη γραφομηχανή την εξής ανώνυμη επιστολή:

«Κόρις,
 Ένας φίλος, ο οποίος θέλει να σας φανη χρήσιμος, σας πληροφορεί ότι η σύζυγός σας σας άσπασα. Δεν έχετε παρά να την ρωτήσετε, και κείνη θα σας πη άμείως την άλήθεια.
 Καί το ανώνυμο αυτό γράμμα το έστειλε στον άντρα της Λυσιλά.

Φαίνεται, όμως, ότι ο Αιμίλιος δεν θα συγκινήθηκε υπερβολικά από την τρομερή αυτή αποκάλυψη. Διαφορετικά, θα το έδειχνε στη γυναίκα του, θα της ζητούσε εξηγήσεις—καί εκείνη ασφαλώς θα το έλεγε στον Πώλ.

Καί ο Πώλ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο Αιμίλιος άδιαφορούσε τελείως αν η γυναίκα του του έμενε πιστή. 'Η σκέψις αυτή τον εξώργισε περισσότερο. Καί, με την έπιθυμία να τελειώνη μία ώρα άρχητερα η εκνευριστική αυτή ιστορία, έστειλε στον Αιμίλιο καί δεύτερο ανώνυμο γράμμα:

«Κόρις,
 'Αρχίζω να πιστεύω ότι είσθε πολύ καλόβολος, και συγκρατητικός σύζυγος. Αν θέλετε να έχετε άποδείξεις περί της άπιστίας της σύζυγός σας, δεν έχετε παρά να πάτε, την έρχομένη Κυριακή, στις 6 μ.μ., και να σταθίτε έξω από την πόρτα του σπιτιού άριθ. 281, οδός Καρνηνέ. Θα ήθετε τότε τη γυναίκα σας να βγαίη από το δωμάτιο του φίλου της. 'Ο χων άστα, άκούειν, άκούετω Ι...»

Τη μέρα κείνη, η Λυσιλά έφυγε από το σπίτι του Πώλ, χωρίς να προσέξη ότι κάποιος την παραμόνευε, κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο. Πέρασε από της μητέρας της, έμεινε λίγο εκεί— για νάχη να παρουσιάση ένα «άλλοθι», αν το καλό'οσε η ανάγκη— και ύστερα τράθηξε για το σπίτι της.

Μόλις όμως μπήκε στο γραφείο του άντρός της, έβγαλε μία σπαραχτική κραυγή τρόμου...

Είδε τον Αιμίλιο εξαπλωμένο σε μία πολυθρόνα, ανάμεσα σε μία λίμνη αίματος!

'Ο άντρας της είχε φυτέψει μία σφαίρα στο κεφάλι του!...

Στο χέρι του κρατούσε ακόμα το ανώνυμο γράμμα του Πώλ—για να καταλάβη η Λυσιλά ότι είχε μάθει την άλήθεια και ότι αυτοκτόνησε επειδή δεν μπορούσε να ζήση με την ντροπή αυτήν!...

Στην άρχή, η Λυσιλά δεν κατάλαθε ποιός είχε στείλει την ανώνυμη αυτήν επιστολή.

Μά όταν πέρασαν μέρες και βδομάδες ολόκληρες, χωρίς να παρουσιασθή μπροστά της ο Πώλ, η Λυσιλά κατάλαθε ότι το γράμμα το είχε στείλει ο φίλος της, για ν' άναγκάση τον Αιμίλιο να ζητήσει διαζύγιο! Καί ο Πώλ, ο οποίος θα είχε μάθει βέβαια από τις έφημερίδες το τραγικό τέλος της ιστορίας αυτής, δεν τολμούσε πια να έμφανισθή στη φίλη του!...

Καί η Λυσιλά, μόνη, παντέρμητη, δεν ήξερε πια ποιόν να κλάψη περισσότερο: Τόν Πώλ, που θα βασανιζότανε τώρα από τότες συνειδήσεως για την πράξη του, ή τόν ήσυχο, τόν καλό και ταπεινό άντρα της, που σκοτώθηκε μόλις βεβαιώθηκε ότι η άγαπημένη του ή γυναίκα δεν του ήταν πιστή!...

ROBERT DIEUDONNE

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Σάν το λεμόνι κίτρινο
 μ' έκανε ο σεβντάς σου
 να κάνω τά χατήρια σου
 και τά θελήματά σου.

Πές μου το ναί, άγάπη μου,
 να έχω μία έλπίδα,
 να σήσω τη σκληρή φωτιά
 άπ' της καρδιάς τά φύλλα.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΙΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

 "Όταν ή γυναίκα δεν μαντεύει άμέσως τόν έρωτα ενός άνδρος, αυτό σημαίνει ότι άγαπάει με άφορώσιον έναν έλλον. Γκν' ντέ Μωπασσά ν

 Δεν άγαπάει κανέναν πολύ, όταν δεν υποφέρει πολύ. Γαλλικό γνομικό

 'Η γυναίκα, κι' όταν θέλει άκόμη να κυριαρχή δεσποτικά, δεν έχει παρά τρόπους σκιάθας, κατά θάθος.

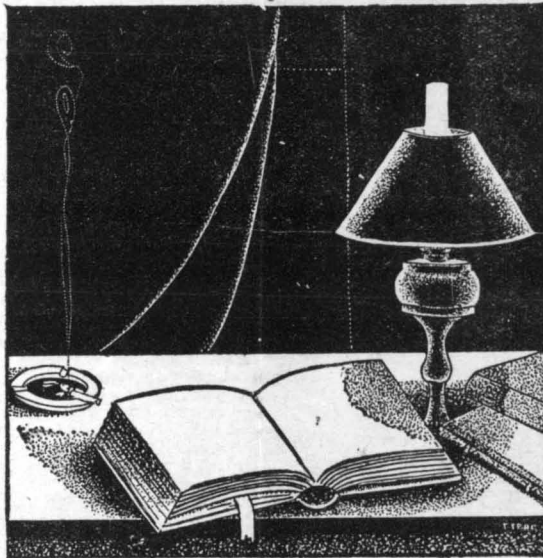
 'Ισπανική παροιμία

 "Ένας μονάχα τρόπος ύπάρχει, για να έγκαταλείψη μία γυναίκα που σ' άγαπάει: Νά έγκαταλειφθής από αυτή!

 'Αν Φράνς

 Δυστυχέστερος εινε κανέναν, όταν νομίζει ότι άπατάται, παρά όταν εινε θέθαιος γι' αυτό.

 Γνωμικό Γαλλικό

 Στή γυναίκα, ο πόνθος μόλις φτάσει σε όριμότητα θαμώ όριμότητα, μεταβάλλεται μόνος του σε έρωτα. Καί τότε, ή τύχη βοηθάει ζωστε να έπωφεληθή άπ' τόν έρωτα αυτόν, τόσο ένας έξυπνος όσο κι' ένας θλάκας.

 'Απόσπασμα άπό 'Ινδικό τραγοϋδι

 Στόν έρωτα, ή γυναίκα έχει στενωτέρους όρίζοντας άπ' τόν άνδρα. Γι' αυτό όμως καί τούς γεμίζει καλύτερα.

 Βάλτερ Σκώτ

 Μεταξύ δυό έραστών, συμβαίνει συχνά να ύπάνοχη μία διαρκής κι' όρισμένη ποσότης έρωτος. 'Ετσι, όταν άρχισα να όλιγοστεύη στόν ένα, αζάνει στόν άλλον.

 'Ιταλικό Γνωμικό

 'Ο έρωτας εινε υιά μάχη, στην όποια πρέπει άπαραίτητα να ύπάρχη ένας νικητής κι' ένας ήττημένος.

 'Απόσπασμα 'Ιαπωνικό τραγοϋδιού

 —Τό να μωρη να διατρητή την τιμωπότη καί Παρισινή άωροφη κι' εύαίσθητη, εινε μωστήριο άκατανόητο! Λένε ή Λονδρές, για τίς Παρισινές.

 —'Η γυναίκες τού Λονδίνου εινε τίμιες, γιατί...δεν εινε γυναίκες! Λένε ή Παρισινές για τίς Λονδρέζες

 Συχνά, ή γυναίκες για να λημονήσουν ένα σφάλμα άποφασίζουν να διαπράξουν ένα έλλο. 'Αλ. Δουμάς, υιός

 Οι έρασται μοιάζουν με δυό αντίπλους στρατιώτες, οι όποιοι έχουν πιάσει ο ένας τόν άλλον άπ' το λαμό, καί φατίζονται οτι ο ένας εινε αιχμάλωτος του άλλου!

 'Αραβική σάτυρα

 'Υπάρχει κάποιος έρωσ, τόν όποιο όνομάζουν «άγορωτό», για ν' αφήσουν να πιστευθή ότι ο άλλος έρωσ δεν πουλιέται..

 Β. Οδγκώ

 'Αγαπώ τούς άνδρες, όχι γιατί εινε άνδρες, αλλά γιατί δεν εινε...γυναίκες!

 Βασίλισσα Χρηστίνα της Σουηδίας.

 Γυναίκα δίχως σύζυγο, κακά έι δίχως τιμόνι.

 Παροιμία τού 'Αννάμ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

MONON τού «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπολύτως ίκανοποιητικά τιμάς παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας ολόκληρας, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, 'Ημερολόγια, Καζακίμας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ιστορικών προσώπων και εικόνες διαφόρους. 'Απευθυνθήτε ή γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.